

• ANALİZ

ABD/İsrail-İran Savaşının 2026 Kongre Seçimlerine Etkisi

Bedirhan Kır

ABD/İSRAİL-İRAN SAVAŞININ 2026 KONGRE SEÇİMLERİNE ETKİSİ

BEDİRHAN KIR

COPYRIGHT © 2026

Bu yayının tüm hakları Siyaset, Ekonomi ve Toplum Araştırmaları (SETA) Vakfı'na aittir. SETA'nın izni olmaksızın yayının tümünün veya bir kısmının elektronik veya mekanik (fotokopi, kayıt ve bilgi depolama vd.) yollarla basımı, yayımı, çoğaltılması veya dağıtımı yapılamaz. Kaynak göstermek suretiyle alıntı yapılabilir.

Bu yayındaki fikirler tamamen yazarına aittir ve SETA Vakfı'nın yayın politikasını yansıtmayabilir.

ISBN: 978-625-5703-50-7

Editörya: Ebrar Üzümcü, Mustafa Said İşeri, Berrin Afacan
Mizanpaj: Said Demirtaş

SETA | SİYASET, EKONOMİ VE TOPLUM ARAŞTIRMALARI VAKFI

Nenehatun Cd. No: 66 GOP Çankaya 06700 Ankara TÜRKİYE
Tel: +90 312 551 21 00 | Faks: +90 312 551 21 90
www.setav.org | info@setav.org | @setavakfi

SETA | İstanbul

Defterdar Mh. Savaklar Cd. Ayvansaray Kavşağı No: 41-43
Eyüpsultan 34050 İstanbul TÜRKİYE
Tel: +90 212 395 11 00 | Faks: +90 212 395 11 11

SETA | Washington D.C.

1025 Connecticut Avenue, N.W., Suite 410
Washington D.C., 20036 USA
Tel: 202 223 98 85 | Faks: 202 223 60 99
www.setadc.org | info@setadc.org | @setadc

SETA | Berlin

Kronenstrasse 1, 10117 Berlin GERMANY
berlin@setav.org

SETA | Brüksel

Avenue des Arts 6, 1000 Bruxelles BELGIUM
Tel: +32 2 313 39 41

İÇİNDEKİLER

ÖZET | 7

GİRİŞ | 8

2026 SEÇİM ARİTMETİĞİ VE GÜÇ DENGELERİ | 8

DIŞ POLİTİKANIN SEÇMEN TERCİHLERİNDEKİ ETKİSİ | 11

HÜRMÜZ KRİZİ VE EKONOMİK YANSIMALARI | 12

CUMHURİYETÇİLER İÇİNDE DERİNLEŞEN KIRILMA | 14

KAMUOYU TEPKİSİ VE ANKET VERİLERİ | 17

TARİHSEL PERSPEKTİF VE ARA SEÇİM CEZASI | 18

DEMOKRATLARIN SEÇİM STRATEJİSİ VE TRUMP'IN SAVUNMASI | 19

SONUÇ | 20

Bu analiz, ABD/İsrail-İran savaşının 2026 Kongre seçimlere yansımalarını ekonomik etkiler, Cumhuriyetçi Parti içindeki bölünme ve kamuoyu algısı çerçevesinde incelemektedir.

ÖZET

ABD’de 2026 Kongre ara seçimleri, Donald Trump’ın ikinci döneminin geri kalanını şekillendirecek kritik bir güç mücadelesine sahne olacaktır. Cumhuriyetçiler mevcut çoğunluklarını korumaya çalışırken Demokratlar Kongreyi yeniden ele geçirmeyi hedefliyor. Seçim sürecinde eyaletlerin yerel dinamiklerine ek olarak ekonomi, güvenlik, sağlık ve vergi politikaları seçmen tercihlerini biçimlendiren başlıca unsurlar olarak öne çıkıyor. Dış politika konuları ise tarihsel olarak seçmen tercihlerinde belirleyici bir rol oynamıyor. Ancak ABD’nin İsrail ile ortak hareket ederek İran’a savaş açması, bu genel eğilimin dışına çıkarak Trump’ın son iki yılını doğrudan etkileyebilecek Kongre seçimleri üzerinde önemli sonuçlar doğurabilir.

ABD/İsrail-İran savaşının Kongre seçimlerine etkisi ağırlıklı olarak ekonomi üzerinden şekilleniyor. Enerji fiyatlarındaki artış ve bir türlü hedeflenen seviyelere indirilemeyen enflasyon Cumhuriyetçilerin en zayıf noktasına dönüştü. Buna ek olarak muhafazakar Cumhuriyetçiler arasında görüş ayrılıkları ortaya çıkarken İran’a karşı savaşa girilmesi “Önce Amerika” (America First) söylemiyle bağdaşmayan bir dış politika hamlesi olarak değerlendirildi. Trump’ın kendi seçmen kitlesinde dahi ciddi bir muhalefet bloku oluştu.

Tüm bu dinamikler değerlendirildiğinde ABD/İsrail-İran savaşı, 2026 Kongre seçimlerinde yalnızca bir dış politika meselesi olarak değil Cumhuriyetçilerin oy tabanını ve kampanya söylemini doğrudan etkileyen bir iç siyaset sorunu olarak da öne çıkıyor. Savaşın seyri ve ekonomik yansımaları, Trump’ın ikinci döneminin geri kalanını hangi Kongre dengesiyle yöneteceğini belirleyecek en kritik değişkenlerden biri olmaya devam ediyor.

GİRİŞ

ABD'nin İsrail ile birlikte yürüttüğü İran'a karşı savaş bir dış politika hamlesi olarak başlasa da bugün Amerikan iç siyasetini de en az dış politika kadar şekillendiren bir denkleme dönüşmüştür. 2026 Kongre seçimleri yaklaşırken askeri müdahale ve savaşın etkisiyle ortaya çıkan ekonomik dalgalanmaların seçmen davranışını önemli ölçüde etkilemesi beklenmektedir. Bu doğrultuda Demokratların Temsilciler Meclisi çoğunluğunu yeniden kazanabileceği, Senatoda ise Cumhuriyetçilerin halen önde olmakla birlikte ilk öngörülere kıyasla çok daha rekabetçi bir yarışla karşı karşıya gelineceği değerlendirilmektedir. Ancak savaşın seyri ve anlaşma şartları bu öngörülere değiştirebilecek en kritik değişken olarak öne çıkmaktadır. Bu analiz, ABD/İsrail-İran savaşının 2026 Kongre seçimlere yansımalarını ekonomik etkiler, Cumhuriyetçi Parti içindeki bölünme ve kamuoyu algısı çerçevesinde incelemektedir.

2026 SEÇİM ARİTMETİĞİ VE GÜÇ DENGELERİ

ABD siyasi sistemi iki yılda bir Kongre seçimlerinin gerçekleştirildiği bir yapıya dayanıyor. Başkanlık seçimleri dört yılda bir yapılırken başkanlık döneminin tam ortasında yapılan ve "ara seçim" olarak adlandırılan bu oylamalar Temsilciler

Meclisinin tamamını, Senatonun ise yaklaşık üçte birini yeniliyor. Ara seçimler doğrudan başkanı belirlemese de Beyaz Saray'ın iki yıllık politika hareket alanını şekillendiren Kongre aritmetiğini ortaya çıkardığı için Amerikan siyasetinin en kritik dönüm noktalarından biri olarak görülüyor. 2026 ara seçimleri de bu açıdan Trump'ın ikinci döneminin geri kalanını doğrudan belirleyecek bir seçim olarak öne çıkıyor.

2026 ara seçimlerinde Temsilciler Meclisinin çoğunluğu küçük bir farkla el değiştirebilir. Mevcut tabloda Demokratların 212 sandalyesine karşılık Cumhuriyetçiler 218 sandalyeyle yalnızca altı sandalyelik bir üstünlüğe sahiptir. Şu anda Temsilciler Meclisinde 5 boş koltuk bulunuyor. Bu boşluklar mevcut Kongre dönemi içerisinde 2 üyenin vefat etmesi ve 3 üyenin istifa etmesi nedeniyle oluşmuştu. Senatoda boş koltuklar valiler tarafından geçici atamayla doldurulabilirken ABD Anayasası'na göre Temsilciler Meclisindeki boşluklar ise yalnızca özel seçimlerle doldurulabiliyor. Bu seçimlerin düzenlenmesi aylar sürdüğü için de koltuklar bu süre boyunca boş kalabiliyor.

Bu kadar dar bir aritmetikte sınırlı sayıda kritik eyalette Demokratların elde edeceği zafer, Trump'ın görev süresinin son iki yılında çok daha kısıtlayıcı bir Kongre yapısının ortaya çıkmasına zemin hazırlayabilir. Kamuoyu araştırmalarında 18 bölgenin gerçek anlamda başa baş bir rekabete sahne olduğu görülüyor. Bu durum seçim stratejisinin dar bir coğrafyada yoğunlaşacağını gösteriyor. Özellikle Arizona, Pensilvanya, Michigan ve New York gibi eyaletler bu açıdan öne çıkıyor.¹

Seçim dengelerini etkileyen en kritik faktörlerden biri de seçim bölgelerinin yeniden çizilmesi süreci olmuştur. ABD Anayasası uyarınca her on yılda bir yapılan nüfus sayımının ardından Temsilciler Meclisindeki sandalye dağılımı eyaletler arasında yeniden düzenleniyor. Ancak bu sandalyelerin eyalet içindeki coğrafi dağılımı yani hangi seçmenin hangi seçim çevresinde oy kullanacağı eyaletlerin yetki alanına bırakılıyor. Bu süreç eyaletten eyalete değişmekte; bazı eyaletlerde yasama organları tarafından doğrudan yürütülürken bazı eyaletlerde ise bağımsız ya da partiler üstü komisyonlar tarafından icra ediliyor.

Yasama organlarının harita çizme yetkisini elinde bulundurduğu eyaletlerde bu süreç, çoğunlukla iktidardaki partinin kendi lehine kurguladığı bir araca dönüşüyor. Amerikan siyasi literatüründe *gerrymandering* olarak bilinen bu uygulamanın kökeni 1812'ye kadar uzanıyor. O yıl Massachusetts Valisi Elbridge Gerry'nin imzaladığı, kendi partisi lehine garip biçimlerde çizilmiş bir harita bu terime adını vermiştir. İki yüzyıldan uzun süredir Amerikan siyasetinde bilinen

Ara seçimler doğrudan başkanı belirlemese de Beyaz Saray'ın iki yıllık politika hareket alanını şekillendiren Kongre aritmetiğini ortaya çıkardığı için Amerikan siyasetinin en kritik dönüm noktalarından biri olarak görülüyor.

¹ "Everything will Fall Apart": Republicans Confront How to Shift Midterm Strategy amid Iran War", CNN, 16 Nisan 2026.

bu uygulama son on beş yılda iki gelişmeyle birlikte yeni bir aşamaya geçmiştir: (i) seçmen davranış verilerinin son derece detaylı analiz edilmesini mümkün kılan yazılım teknolojisinin yaygınlaşması, (ii) mahkemelerin siyasi amaçlı harita çizimine müdahaleden kaçınması.

İkinci dinamiği belirleyen karar ise 2019'daki *Rucho v. Common Cause* davasıdır. Yüksek Mahkeme 5-4 oy çokluğuyla siyasi amaç güden seçim bölgesi düzenlemelerinin federal mahkemelerde dava konusu yapılamayacağına hükmetmiştir. Başhakim John Roberts'ın kaleme aldığı görüşe göre federal mahkemelerin iki büyük parti arasında siyasi gücü yeniden dağıtma yetkisi yoktur. Bu karar, süreci bugünkü duruma taşıyan bir dönüm noktası niteliğindedir.

Yerel siyasetin ulusal söylemlerle giderek iç içe geçtiği bir dönemde adayların dış politika konusunda söyleyecekleri her cümle önceden tahmin edilenden çok daha fazla siyasi sonuç doğurma potansiyeli taşıyor.

Buna karşılık 1965 tarihli Oy Hakkı Yasası'nın 2. maddesi, azınlık seçmenin oy gücünü zayıflatan haritaları yasaklamaya devam ediyordu. Ancak bu güvence de 29 Nisan 2026'da verilen *Louisiana v. Callais* kararıyla büyük ölçüde aşıldı. Davanın arka planında Louisiana'da nüfusun yaklaşık üçte birini siyahi seçmen oluşturmasına rağmen Eyalet Meclisi, 2020 nüfus sayımı sonrası çizdiği haritada altı Kongre bölgesinden yalnızca birinde siyahi seçmeni çoğunluk haline getirdi. Siyahi seçmen bu haritanın Oy Hakkı Yasası'nın 2. maddesini ihlal ettiğini öne sürerek dava açtı ve federal mahkemeler bu iddiayı kabul ederek eyaleti yeni bir harita çizmeye zorladı. Eyalet bunun üzerine siyahi seçmeni iki bölgede çoğunluğa taşıyan yeni bir harita kabul etti. Ancak bu kez

bir grup beyaz seçmen yeni haritanın seçmeni ırk temelinde gruplandırıldığını öne sürerek dava açınca mesele Yüksek Mahkemeye taşındı. Yüksek Mahkeme 6-3 oy çokluğuyla yeni haritayı iptal etti ve daha kritik biçimde Oy Hakkı Yasası'nın 2. maddesi uyarınca ırk gözetilerek yapılan harita düzenlemelerinin Anayasa'ya aykırı olduğuna hükmetti. Bu karar, azınlık seçmenin 2. maddeye dayanarak harita itirazında bulunmasını pratikte neredeyse imkansız hale getirdi. *Rucho* kararıyla federal yargının partizan haritalara müdahale yetkisinin ortadan kalkmasının ardından *Callais* kararı da azınlık seçmenin korunmasına yönelik en önemli engeli zayıflatarak eyalet yasama organlarının harita çizme sürecindeki hareket alanını belirgin biçimde genişletti.

Trump'ın yaz aylarında Cumhuriyetçi eyaletlere yönelik açık çağrısıyla başlayan bu süreç önce Teksas ile somutlaştı ve Vali Greg Abbott'ın imzaladığı yeni harita 5 ek sandalyenin Cumhuriyetçiler lehine güvence altına alınmasını hedefledi.² Ardından Missouri ve North Carolina'da yapılan düzenlemelerle birer Demokrat sandalye daha hedef alındı. Ohio'da kabul edilen yeni harita ise 2 ek

² "Texas'da Seçim Bölgesi Düzenlemesi Kaosu", SETA, 8 Ağustos 2025, erişim 21 Mayıs 2026, <https://setadc.org/texas-da-secim-bolgesi-duzenlemesi-kaosu>.

sandalyeyi Cumhuriyetçiler lehine güçlendirdi.³ Demokratlar bu hamlelere Kaliforniya'da Kasım 2025'te referandumla karşılık verdi ve böylece potansiyel olarak 5 ek sandalye kazanma imkanı elde etti.⁴ Virginia'da Nisan'da seçmenlerin onayladığı harita da Demokratlara 4 ek sandalye potansiyeli sunuyordu.

Ancak bu karşılıklı adımların hukuki boyutu halen tartışmalı bir zeminde ilerliyor.⁵ Mayıs başında Virginia Yüksek Mahkemesi seçmenin onayladığı haritayı iptal etti, böylece eyaletteki birçok bölge yeniden Cumhuriyetçiler lehine yorumlanır hale geldi. Aynı süreçte Tennessee'deki yeni düzenlemeyle 2 Demokrat sandalyenin daha kayma ihtimali ortaya çıkarken Florida'da süren davalar nedeniyle mevcut tablo belirsizliğini koruyor. Bu hukuki dalgalanmalar nedeniyle Cumhuriyetçilerin Temsilciler Meclisini kazanma ihtimali artsa da anketler incelendiğinde Demokrat Parti favori konumunu koruyor.

Kongrede artan emeklilikler de mevcut tabloyu karmaşıklaştıran bir başka unsur olarak öne çıkıyor. 2026 döngüsünde 11 senatör ve 66 temsilci yeniden aday olmayacağını açıklamıştır. Bu boş sandalyelerin sayıca fazla olduğu bölgelerde siyasi mücadelenin şiddetlenme ihtimali oldukça yüksek görünüyor. Üstelik 2024 seçimlerinde küçük farklarla kazanılan bölgelerde seçmenin Cumhuriyetçi adaylara yönelik desteğinde belirgin bir azalma gözlemleniyor. Ön seçimlerde Trump destekli adayların ön planda yer alması, kritik eyaletlerde bağımsız seçmenin Trump karşıtlığı üzerinden pozisyon almasına neden olabilir.

DIŞ POLİTİKANIN SEÇMEN TERCİHLERİNDEKİ ETKİSİ

ABD siyasetinde seçimleri etkileyen unsurlara ilişkin literatür oldukça geniş bir alana yayılıyor. Gerek başkanlık seçimleri gerekse Senato, Temsilciler Meclisi, belediye başkanlığı ve valilik seçimleri söz konusu olduğunda, akademik çalışmaların büyük çoğunluğu dış politika konularının seçmen tercihleri üzerindeki etkisinin oldukça sınırlı kaldığı sonucuna ulaşıyor.⁶ Başkanlık seçimleri özelinde yapılan kamuoyu araştırmalarında ekonomi açık ara birinci sırada yer alırken onu demokrasi, güvenlik, hukuk, göç, eğitim, sağlık, silah hakları, kürtaj, vergiler, suç oranları, gelir dağılımı ve federal bütçe açığı gibi başlıklar izliyor.⁷ Dış politika

3 "After Texas Ruling, Trump and Republicans Head to 2026 with a Redistricting Edge", NPR, 8 Aralık 2025, erişim 21 Mayıs 2026, <https://www.npr.org/2025/12/08/nx-s1-5634585/redistricting-2026midterm-election-trump-congress>.

4 "California'dan Texas'a Karşı Seçim Hamlesi", SETA, 23 Ağustos 2025, erişim 21 Mayıs 2026, <https://setad.org/california-texas>.

5 "Seçim Bölgeleri Üzerinden İktidar Yarışı", SETA, 24 Nisan 2026, erişim 21 Mayıs 2026, <https://setad.org/secim-bolgeleri-uzerinden-iktidar-yarisi>.

6 Angus Campbell, Philip E. Converse, Warren E. Miller ve Donald E. Stokes, *The American Voter*, (Chicago: University of Chicago Press, 1960); Michael S. Lewis-Beck, William G. Jacoby, Helmut Norpoth ve Herbert F. Weisberg, *The American Voter Revisited* (Ann Arbor: University of Michigan Press, 2008); Nicholas F. Martini ve Kevin Schutt, "Moralized Foreign Policy and Electoral Punishment", *Political Behavior* 41, sayı 1 (2019): 205-227.

7 Megan Brennan, "Economy Most Important Issue to 2024 Presidential Vote", Gallup, 9 Ekim 2024, erişim 21 Mayıs 2026, <https://news.gallup.com/poll/651719/economy-important-issue-2024-presidential-vote.aspx>.

konuları ise genellikle bu hiyerarşinin sonlarında yer alıyor. Bu tablo başkanlık seçimleri için bile geçerli olduğuna göre yerel düzeyi çok daha doğrudan etkileyen Kongre ve belediye seçimlerinde dış politika başlıklarının ağırlığının daha da düştüğü söylenebilir.

Bununla birlikte son dönemde İsrail'in Gazze saldırılarına Amerikalı siyasetçilerin verdiği destek, geniş tabanlı tepkilerle birlikte bu klasik tabloyu kısmen değiştirdi. Filistin'e açık destek ve Netanyahu karşıtı tutumla kimlik inşa eden ve New York'un ilk Müslüman belediye başkanı olarak seçilen Zohran Mamdani örneği, dış politikanın belirli koşullarda yerel seçimler üzerinde de etkili olabileceğini gösterdi. Benzer şekilde Temsilciler Meclisi için yarışan mevcut Kentucky Temsilcisi Thomas Massie'nin dış politikada aldığı pozisyon nedeniyle İsrail'e yakın lobi grupların hedefinde yer alması ve parti içi ön seçimleri kaybetmesi de ele alındığında son süreçte dış politika konularının yerel seçimleri kısmi oranda etkilediği söylenebilir.

New York belediye başkanlığı seçimlerinin ardından yürüttüğüm bir pilot anket çalışması bu tabloyu daha karmaşık bir noktaya taşıyor. Katılımcıların İsrail-Filistin meselesinde farklı tutumlar sergileyen kurgusal belediye başkanı adaylarını değerlendirdiği bu deneysel çalışma, dış politika söylemlerinin yerel seçimlerde doğrudan bir oy kazandırma işlevi görmediğini, hatta belirli durumlarda ölçülebilir bir maliyet ürettiğini ortaya koydu. Bulgulara göre genç seçimde İsrail yanlısı bir tutum sergileyen adayın oy alma olasılığı, dış politika konusunda sessiz kalan nötr adaya kıyasla belirgin biçimde düşerken Filistin yanlısı tutumun genel olarak anlamlı bir etkisi gözlemlenmedi. Ancak parti kimliği üzerinden yapılan analizler asıl ayrımın burada belirginleştiğini gösterdi. Cumhuriyetçi seçmen Filistin yanlısı bir tutumu açıkça cezalandırma eğilimi sergilerken Demokrat seçmen ise her iki söylem karşısında da kayda değer bir tutum değişikliği göstermedi.

Bu bulgular, dış politika söylemlerinin yerel seçimlerde içerikleri üzerinden değil aday parti içi fraksiyonlardan hangisine yerleştirdikleri üzerinden işlediğini gösteriyor. Yani dış politika tek başına bir oy verme motivasyonu oluşturmaya da seçmen için adayın kim olduğunu hızlıca anlamayı sağlayan sembolik bir kimlik göstergesi olarak çalışmaya devam ediyor. Çalışmanın bulguları aynı zamanda bu sembolik işlevin partiler arasında dengeli dağılmadığını, Cumhuriyetçi tabanda çok daha keskin bir tepki ürettiğini ortaya koyuyor. Bu durum, yerel siyasetin giderek ulusal söylemlerle iç içe geçtiği bir dönemde adayların dış politika konusunda söyleyecekleri her cümle için önceden tahmin edilenden çok daha fazla siyasi sonuç doğurabileceğini gösteriyor.

HÜRMÜZ KRİZİ VE EKONOMİK YANSIMALARI

ABD/İsrail-İran savaşı, dış politika konularının normalde sınırlı kalan seçim etkisini ekonomi üzerinden dolaylı ama güçlü bir biçimde artıran bir denklem oluş-

turdu.⁸ Savaş nedeniyle Hürmüz Boğazı'nın uzun süre kapalı kalması, İran petrol ihracatının fiilen durması ve bazı petrol tesislerinin kullanılamaz hale gelmesi yalnızca ABD'de değil tüm dünyada bir enerji krizine yol açtı. ABD enerji açısından görece bağımsız bir konumda olsa bile petrolün küresel bir emtia olarak fiyatlanması, uluslararası arz şoklarının Amerikan tüketicisine de doğrudan yansımına neden oldu. Bu fiyat aktarım mekanizmasının en kritik bileşenlerinden biri olan Hürmüz Boğazı dünya petrol ihracatının yaklaşık yüzde 20'sinin geçtiği stratejik bir koridor olarak hem fiyat oluşumu hem de küresel tedarik zincirlerini doğrudan etkiliyor.⁹

Ekonomik göstergeler de bu tablonun seçmen davranışı üzerindeki etkisini somutlaştırıyor. Nisan'da ABD'de yıllık enflasyon oranı yüzde 3,8'e çıkarak Mayıs 2023'ten bu yana en yüksek seviyesine ulaştı. ABD Çalışma İstatistikleri Bürosu verilerine göre bu artışın yaklaşık yarısı doğrudan enerji fiyatlarından kaynaklanıyor. American Automobile Association (AAA) verilerine göre benzinin galon fiyatı 4,5 dolara çıkarak Temmuz 2022'den bu yana en yüksek seviyeye ulaştı.¹⁰ Jet yakıtı maliyetlerindeki artış nedeniyle uçak bileti fiyatları bir yıl içinde yüzde 20,7 arttı. Gıda ve konut fiyatları da bu artıştan paylarını aldı.

Enflasyondaki bu hızlanma para politikası açısından da kritik sonuçlar doğurdu. ABD Merkez Bankası'nın (Fed) faiz indirimine gitme ihtimalinin zayıfladığı, hatta bazı ekonomistlerin yeni faiz artırımlarını gündeme getirmeye başladığı görülüyor. Bu durum Trump'ın seçim kampanyasında öne çıkardığı “düşük faiz ve düşen yaşam maliyetleri” söylemini doğrudan zora sokuyor. Daha çarpıcı olan ise son üç yılda ilk kez maaş artışları enflasyonun gerisinde kaldı ve Amerikalıların satın alma gücü fiilen daralmaya başladı.¹¹ Bu veri, ekonomik baskının yalnızca soyut bir kaygı değil hanelerin gündelik gelir-gider dengesinde somut bir kayba dönüştüğünü ortaya koyuyor. Mevcut tablo değerlendirildiğinde ABD/İsrail-İran savaşı sadece bir enerji krizi olarak değil tüketicilerin gündelik yaşam maliyetlerini doğrudan etkileyen daha geniş bir ekonomik baskı olarak da hissedilmeye başlandı.

Bu tablonun siyasi sonuçları da oldu. Cumhuriyetçiler aslında 2026 kampanyasını vergi indirimleri, düşen yaşam maliyetleri ve ekonomik rahatlama söylemi üzerine kurmayı planlıyordu. Özellikle bu seneki vergi iadeleriyle seçmene “cebine daha fazla para koyan yönetim” mesajı vermek isteniyordu. An-

ABD/İsrail-İran savaşı, dış politika konularının normal koşullarda sınırlı kalan seçim etkisini ekonomik sonuçları üzerinden dolaylı ama güçlü bir biçimde artıran bir denklem oluşturmuştur.

⁸ “İran Savaşı'nın Ara Seçimlere Etkisi”, SETA, 10 Nisan 2026, erişim 21 Mayıs 2026, <https://setadc.org/washington-gundemi-ara-secimler>.

⁹ “Trump, Congressional Republicans Float Suspending Federal Gas Tax Amid Iran War”, CNBC, 11 Mayıs 2026.

¹⁰ “Higher Fuel Costs Threaten Republicans in Key Political Battleground”, *The Washington Post*, 20 Nisan 2026.

¹¹ “Americans Sour on Trump Over Inflation and the Iran War”, *Time*, 18 Mayıs 2026.

çak İran savaşıyla birlikte yükselen petrol fiyatları, artan enflasyon kaygıları ve ekonomik belirsizlik bu stratejiyi büyük ölçüde boşa çıkardı. Trump yönetiminin “Şu anda her şey savaş bitene kadar askıda” ifadesi partinin net bir seçim mesajı oluşturmakta yaşadığı zorluğu özetliyor.¹² Üstelik yönetim içindeki mesaj karmaşası da bu zorluğu derinleştirdi. Enerji Bakanı Chris Wright’ın benzin fiyatlarının savaş öncesi seviyelere ancak gelecek yıl dönebileceğini söylemesinin ardından Trump’ın bu açıklamayı “tamamen yanlış” olarak nitelendirmesi ise Beyaz Saray’ın ekonomik söyleminde kurumsal uyum sorunu yaşadığını ortaya koydu.¹³

Yükselen benzin fiyatlarının iktidardaki partiye verdiği zarar aslında Amerikan siyasi tarihinde daha önce de görülmüştür. 1979 enerji krizinin Jimmy Carter’ın yeniden seçilme şansını ortadan kaldırması ve 2008’de petrol fiyatlarındaki sıçramanın George W. Bush dönemine vurduğu darbe bu örüntünün en bilinen örnekleri arasında yer alıyor. 2026 tablosu da savaş kaynaklı bir enerji şokunun ara seçim dinamikleri üzerindeki potansiyel etkisi açısından bu tarihsel emsallerle yakın paralellikler taşıyor.

CUMHURİYETÇİLER İÇİNDE DERİNLEŞEN KIRILMA

ABD/İsrail-İran savaşının belki de en önemli iç siyasi sonucu, Cumhuriyetçi Parti içinde uzun süredir bastırılan bir gerilimi yüzeye çıkarması oldu. MAGA (Make America Great Again) hareketinin kuruluş söyleminde dış savaşlara mesafeli durmak, gereksiz askeri müdahalelerden kaçınmak ve Önce Amerika çerçevesinde iç dönük bir öncelik kurmak temel ilkeler arasında yer alıyordu. Ancak Trump’ın İran’a yönelik saldırıyı açık biçimde desteklemesi ve bu süreçte İsrail’in stratejik hedefleriyle örtüşen bir politik çizgi izlemesi, kendi tabanı içinde ciddi bir tutarlılık tartışmasına yol açtı.¹⁴

Bu çatlağın en görünür olduğu alan ise muhafazakar medya oldu. Uzun yıllardır Cumhuriyetçi tabanın dış politika söylemini şekillendiren güçlü medya figürleri ABD/İsrail-İran savaşıyla birlikte iki kampa ayrıldı. Bir tarafta yer alan Mark Levin ve Ben Shapiro, ABD’deki en geniş muhafazakar dinleyici kitlesine sahip isimlerin başında geliyor. Levin, podcast ve radyo programlarıyla on yıllardır Cumhuriyetçi tabanın güvenlik ve dış politika algısını şekillendiren, geleneksel neomuhafazakar çizgiye yakın bir isim olarak öne çıkıyor. Shapiro ise özellikle genç muhafazakar seçmen arasında belirgin bir nüfuza sahip olan The Daily Wire’in

12 Steve Peoples, “Trump’s Iran War Leaves Republicans Adrift ahead of Midterms”, Associated Press, 3 Nisan 2026.

13 “Iran War’s Oil Spike Fuels Republican Anxieties about Midterms”, *The Washington Post*, 10 Mart 2026.

14 Mohamad Elmasry, “The Iran Strikes could Become a Midterm Reckoning for Trump and Israel”, Al Jazeera, 4 Mart 2026.

kurucusu ve İsrail ile stratejik ittifakı sürekli savunan en görünür figürlerden biridir. Her iki isim de İran ile savaşı açık biçimde desteklemiştir.¹⁵

Karşı kanatta ise Trump tabanı içinde belki de medya etkisine sahip en güçlü isimler yer alıyor.¹⁶ Tucker Carlson uzun yıllar Fox News'in en çok izlenen sunucusu olarak Trump seçmeninin önemli bir kısmı için doğrudan bir gündem belirleyici işlevi gördü. Kanaldan ayrılmasının ardından kurduğu bağımsız platformla MAGA hareketi içinde dış müdahalelere karşı duruşun en yüksek sesli savunucusu haline geldi. Carlson'ın söylemi yalnızca müdahale karşıtlığıyla sınırlı kalmadı. Özellikle son aylarda doğrudan ABD-İsrail ilişkisini hedef alan bir çizgide yayınlar yaptı. ABD'nin İsrail'e yaptığı tüm askeri ve mali yardımını kesmesi gerektiğini söylerken Trump'ın Netanyahu'nun baskısı altında savaşa sürüklendiğini öne sürdü.

Megyn Kelly de geçmişte Fox News'in önde gelen sunucularından biriyken bugün bağımsız podcast yayıncılığıyla muhafazakar tabana ulaşan etkili bir isimdir. Candace Owens özellikle genç ve siyahi muhafazakar seçmene yönelik söylemiyle bilinen, son dönemde İsrail destekçisi kanada açık biçimde karşı çıkarak hareket içinde ses getiren bir figürdür. Joe Rogan ise muhafazakar bir yorumcu olmamakla birlikte podcast'i ile milyonlarca dinleyiciye ulaşan ve özellikle bağımsız ve genç erkek seçmen üzerindeki etkisiyle 2024 başkanlık seçiminde Trump kampanyasına önemli katkı sağlamış bir isimdir. Bu dört ismin neredeyse aynı anda savaşa karşı pozisyon alması, Trump'ın kendi tabanına ulaşan medya kanallarının önemli bir bölümünü kaybettiğini göstermiştir.¹⁷

Bu seslerin yanına Kongre içinden gelen Marjorie Taylor Greene'in ve Kentucky Temsilcisi Massie'nin eleştirileri eklendiğinde rahatsızlığın yalnızca medyatik bir tartışma olmaktan çıktığı görüldü. Trump'ın en sadık destekçilerinden biri olarak bilinen ve Georgiadan seçilen Greene'in operasyonların Amerikan önceliklerine aykırı olduğunu açıkça ifade etmesi, çatlağın doğrudan Kongredeki MAGA blokuna kadar uzandığını gösterdi.

Daha çarpıcı olan ise Trump'ın çevresinde yer alan isimlerin geçmiş açıklamalarının yeniden dolaşıma sokulması oldu. Trump'ın rejim değiştirme savaşlarına karşı geçmişteki açık ifadeleri, JD Vance'in 2024 seçimi öncesinde Irak Savaşı'nı "felaket" olarak nitelendirmesi ve mevcut Ulusal İstihbarat Direktörü Tulsi Gabbard'ın İran'la geniş çaplı bir savaşın Irak ve Afganistan'dan bile daha yıkıcı olacağına dair eski uyarıları mevcut savaş politikasının ideolojik tutarlılığını

ABD/İsrail-İran savaşının belki de en önemli iç siyasi sonucu, Cumhuriyetçi Parti içinde uzun süredir bastırılan bir gerilimi yüzeye çıkarması olmuştur.

¹⁵ Dominick Mastrangelo, "Donald Trump's War in Iran Fractures MAGA Media", *The Hill*, 10 Mart 2026.

¹⁶ "İran Savaşı Cumhuriyetçileri Bölüyor", SETA, 20 Mart 2026, erişim 21 Mayıs 2026, <https://setad.org/washington-gundemi-iran-9>.

¹⁷ David Bauder, Meg Kinnard ve Ali Swenson, "Cracks Appear in Trump's MAGA Base as Leading Figures Criticize the Iran War", Associated Press, 4 Mart 2026.

sorgulayan en güçlü argümanlar oldu. Yönetimin önde gelen isimlerinin geçmiş sözlerinin bizzat kendilerine yöneltilen eleştirilere dönüşmesi, MAGA hareketinin Önce Amerika çerçevesi ile güncel İran politikası arasındaki açının ne kadar genişlediğini somut biçimde ortaya koydu.

Bu çatlağın bürokrasiye yansımada gecikmedi. Ulusal Terörle Mücadele Merkezi Direktörü Joe Kent'in istifası, ABD/İsrail-İran savaşına yönelik en dikkat çekici itirazlardan biri oldu. Kent'in İran'ın ABD için yakın bir tehdit oluşturmadığını savunması ve bu müdahalenin İsrail'in etkisiyle şekillendiğini iddia etmesi tartışmayı doğrudan bir yönetim içi krize taşıdı. Kent'in Trump'a yakın, güvenlik bürokrasisin-

de deneyimli ve müdahale karşıtı kanadı temsil eden bir isim olması bu istifanın sembolik önemini büyüttü. Başkan Yardımcısı JD Vance ise Kent'in istifasını değerlendirirken görüş ayrılıklarının kabul edilebilir olduğunu ancak yönetim içinde kalmanın temel şartının başkanın kararlarını uygulamak olduğunu vurguladı.

Bu kırılmayla birlikte uzun süredir bastırılan bir başka tartışma da yüzeye çıktı. İsrail yanlısı lobi gruplarının ve özellikle Amerikan-İsrail Halkla İlişkiler Komitesi'nin (AIPAC) Cumhuriyetçi Parti'nin dış politika çizgisi üzerindeki etkisi artık parti içinde de sorgulanmaya başlandı. AIPAC ve müttefiki bağışçılar

yıllardır iki partide de İsrail konusunda eleştirel pozisyon alan adaylara karşı kampanya yürüttü. Carlson, Owens ve Greene gibi isimlerin yanı sıra muhafazakar kanattaki bazı yorumcular ve bağışçılar, ABD/İsrail-İran savaşının ve geniş kapsamlı İsrail yardımlarının Amerikan çıkarlarına değil yabancı bir gücün önceliklerine hizmet ettiğini açıkça dile getirmeye başladı. AIPAC'ın Yabancı Ajanlar Yasası (FARA) kapsamında kayıt yapmaya zorlanması yönündeki çağrılar bile birkaç yıl önce yalnızca marjinal bir tartışma iken bugün ana akım muhafazakar söyleme nüfuz etmiş durumdadır. Bu tablo MAGA hareketinin Önce Amerika söylemi ile Cumhuriyetçi Parti'nin geleneksel İsrail yanlısı pozisyonu arasındaki gerilimin yalnızca ideolojik değil aynı zamanda parti içi bir kırılmaya işaret ettiğini gösteriyor.

Trump bu eleştirilere sert bir tepki gösterdi. Sosyal medya hesabından Tucker Carlson, Megyn Kelly, Candace Owens ve Alex Jones gibi isimleri hedef alan paylaşımlar yaptı; ardından muhafazakar medya kuruluşlarını da hedef alarak İran konusundaki "erken zafer ilanı" eleştirilerine yanıt verdi. Ancak Trump'ın sahibi olduğu Truth Social platformunda yapılan analizler bile bu rahatsızlığın yüzeysel olmadığını gösteriyordu. *The New York Times* tarafından 40 binden fazla yorum üzerinden yapılan inceleme, kullanıcıların önemli bir kısmının Trump'ın söylemlerini "anlamsız", "tehlikeli" veya "ahlaki açıdan sorunlu" bulduğunu ortaya koydu. Truth Social diğer büyük platformlara göre dar bir kullanıcı tabanına sahip olmasına rağmen bu eleştirilerin Trump'ın en sadık destekçileri arasından gelmesi mevcut durumu daha da anlamlı kılıyor.

Amerikan siyasetinde yerleşik bir eğilim olan "ara seçim cezası" başkanın partisinin iki yıl sonra Kongrede sandalye kaybetmesi şeklinde tezahür çıkıyor.

Sahada da bu kırılmanın somut yansımaları görülmeye başlandı. Kentucky'nin 4. bölgesinde Cumhuriyetçi Temsilci Thomas Massie'nin İran operasyonlarına ve İsrail'e yapılan askeri yardımlara sert eleştiriler yöneltmesinin ardından gerçekleşen ön seçim, Amerikan tarihinin en pahalı Temsilciler Meclisi ön seçimine dönüştü. AIPAC, Massie'yi "Mecliste İsrail karşıtı en uç Cumhuriyetçi" ilan ederek 4 milyon doların üzerinde harcama yaptı. Bu yarışta yapılan toplam harcama 32 milyon doları aştı. Massie, kampanyasının son haftalarında bu durumu açıkça "Mecliste koltukların İsrail tarafından satın alınıp alınamayacağına dair bir referandum" olarak tanımladı.

19 Mayıs 2026'da yapılan oylamada Trump'ın desteklediği Ed Gallrein yüzde 54,4 oyla seçimi kazandı.¹⁸ Massie'nin yenilgisi, Trump'ın parti içinde gücünü koruduğunu gösterirken aynı zamanda İsrail konusundaki muhalefetin Cumhuriyetçi Parti içinde halen ne denli pahalı bir siyasi pozisyon olduğunu da ortaya koydu. Ancak bu süreç Cumhuriyetçi tabanın bir kesiminin dış müdahaleler ve İsrail yardımları konusunda Trump çizgisinden ayrıştığını da gösteriyordu. Kentucky Senatörü Rand Paul gibi dış müdahalelere geleneksel olarak mesafeli duran Cumhuriyetçi isimlerin artan petrol fiyatları ve ekonomik maliyetlerin seçmen üzerindeki etkisine dikkat çekmesi tablonun ekonomik boyutla iç içe geçtiğini ortaya koyuyordu.

KAMUOYU TEPKİSİ VE ANKET VERİLERİ

Kamuoyu araştırmaları İran operasyonuna yönelik desteğin oldukça sınırlı kaldığını gösteriyor. Quinnipiac Üniversitesi'nin Mart 2026 anketine göre seçmenin yüzde 53'ü ABD'nin askeri müdahalesine karşı çıkarken yalnızca yüzde 40'ı destekliyor.¹⁹ Trump'ın görev onay oranını ölçen kamuoyu araştırmaları, bu oranın ikinci döneminin en düşük seviyesine gerilediğini ve başkanın savaşı yönetme biçimine Amerikalıların yüzde 67'sinin karşı çıktığını ortaya koyuyor.

Parti kimliklerine göre bakıldığında Demokratların yüzde 89'u ve bağımsız seçmenin yüzde 60'ı savaşa karşı çıkıyor.²⁰ Reuters anketine göre Cumhuriyetçi seçmenin yalnızca yüzde 55'inin savaşı desteklemesi de dikkat çekiyor.²¹ Bu oran 2003 Irak Savaşı döneminde George W. Bush'un Cumhuriyetçi tabanında sahip olduğu yüzde 90'ın üzerindeki destekle kıyaslandığında oldukça düşük bir seviyeyi temsil ediyor. Trump'ın çekirdek tabanını koruduğu söylenebilse de MAGA kimliğini benimsemeyen Cumhuriyetçiler arasında destek oranının be-

18 "Trump'ın Etkisinde Ön Seçim Maratonu", SETA, 22 Mayıs 2026, erişim 21 Mayıs 2026, <https://setadc.org/author/setadc>.

19 Ryan Mancini, "64 Percent Say Trump Made Wrong Decision in Going to War with Iran: Survey", *The Hill*, 18 Mayıs 2026.

20 "U.S. Military Action Against Iran: Over Half of Voters Oppose It, 74% Oppose Sending Ground Troops into Iran", Quinnipiac University National Poll, 9 Mart 2026, erişim 21 Mayıs 2026, <https://poll.qu.edu/poll-release?releaseid=3952>.

21 Nandita Bose, Gram Slattery ve Bo Erickson, "Analysis: Trump Presses ahead with Iran War despite Warnings of Political Risk for Midterms", Reuters, 2 Mart 2026.

lirgin biçimde düşmesi, partinin geleneksel koalisyonunda görünür bir zayıflama oluşturuyor.²²

Pew Research Center'ın Mart sonunda yaptığı araştırma ise savaşa ilişkin endişelerin doğrudan ekonomik boyutla şekillendiğini ortaya koydu.²³ Seçmenin yaklaşık yüzde 69'u artan benzin ve enerji fiyatlarından kaygı duyduğunu belirtirken bu kesimin yüzde 45'i kaygısını "çok yüksek" düzeyde tanımlıyordu. Hem yüzde 79 oranıyla Demokratlar hem de yüzde 59 oranıyla Cumhuriyetçiler enerji fiyatlarındaki artıştan endişeli olduklarını belirtiyordu. Trump'ın İran politikasına yönelik seçmenin güveni ise oldukça sınırlıydı; yalnızca yüzde 35'i başkanın bu konuda doğru kararlar alabileceğine güvenirken yüzde 64'ü ise güvensizliğini açıkça ifade ediyordu. Cumhuriyetçiler arasında bile güvenin 18 puan gerilemesi kırılmanın tabana ne ölçüde nüfuz ettiğinin somut bir göstergesi olarak okunabilir.

TARİHSEL PERSPEKTİF VE ARA SEÇİM CEZASI

Amerikan siyasi tarihinde başkanın partisinin ara seçimlerde sandalye kaybetmesi çok sık karşılaşılan bir durum olarak dikkat çekiyor. Literatürde "ara seçim cezası" olarak adlandırılan bu olgu, başkanlık seçimini kazanan partinin iki yıl sonra Kongrede sandalye kaybetmesi şeklinde tezahür ediyor. Bu durumun arkasında iktidar partisi tabanında zamanla oluşan motivasyon kaybı, muhalefet tabanındaki yüksek seferberlik ve seçmenin başkanlık dönemi ortasında bir denge arayışına girmesi gibi yapısal nedenler yatıyor. Bu nedenle ara seçim cezası yalnızca tek bir başkana özgü bir tepki değil Amerikan seçim sisteminin neredeyse yapısal bir özelliği olarak öne çıkıyor.

Ara seçim cezası özellikle başkanın görev süresinin ikinci dönemine girdiği seçimlerde daha sert işliyor. Dwight D. Eisenhower döneminde 1958 seçimlerinde Demokratlar, Temsilciler Meclisinde yaklaşık 50 sandalye ve Senatoda 16 sandalye kazanarak üstünlüklerini güçlendirmişti. Ronald Reagan ve Franklin D. Roosevelt gibi popüler başkanlar da görevlerinin altıncı yılında benzer kayıplar yaşadı. Daha yakın tarihli örnekler de bu örüntünün gücünü ortaya koyuyor. 2010'da Barack Obama'nın ilk döneminin ara seçimlerinde Demokratlar 63 sandalye birden kaybederek Meclis kontrolünü Cumhuriyetçilere bırakmıştı. 2018'de ise Trump'ın ilk döneminin ara seçimlerinde Cumhuriyetçiler 40 sandalye kaybederek aynı kaderi yaşadı. 2026 tablosu ise Trump için benzer senaryonun ikinci kez tekrarlanması ihtimalini gündeme getiriyor.

22 "War with Iran, March 2026", NPR/PBS News/Marist Poll, 6 Mart 2026, erişim 21 Mayıs 2026, <https://maristpoll.marist.edu/polls/war-with-iran-march-2026>.

23 Jacob Poushter, Jonathan Schulman ve Andrew Prozorovsky, "Gas Prices are Americans' Top Iran War Concern", Pew Research Center, 7 Nisan 2026, erişim 21 Mayıs 2026, <https://www.pewresearch.org/global/2026/04/07/gas-prices-are-americans-top-concern-in-iran-war>.

Savaş döneminde gerçekleşen ara seçimlerin oluşturduğu maliyet açısından en yakın referans noktası ise 2006 ara seçimleridir.²⁴ Irak Savaşı'nın Cumhuriyetçi Parti açısından ciddi bir siyasi maliyet ürettiği bu süreçte Cumhuriyetçiler, Temsilciler Meclisinde 30 sandalye ve Senatoda 6 sandalye kaybederek her iki kanadın da kontrolünü yitirdi. Görece olumlu ekonomik göstergelere rağmen parti savunma pozisyonuna düştü. Vergiler, göç, sağlık sistemi ve diğer iç politika tartışmalarının önüne geçen savaş konusu seçmen davranışını doğrudan şekillendirdi. Savaşın maliyetlerinin beklenen faydaları aşması ve net bir çıkış stratejisinin oluşmaması seçimde öfke ve sabırsızlığa yol açtı.

2026 tablosu hem ekonomik koşullar hem de parti içi bölünmeler açısından bu tarihsel emsalle yakın paralellikler taşıyor. Ancak iki dönem arasında kritik bir fark da bulunuyor. 2006'da Cumhuriyetçi Parti içinde bugünkü kadar derin bir ideolojik kırılma henüz yokken bugün MAGA hareketi ile geleneksel Cumhuriyetçi çizgi arasındaki dış müdahale gerilimi, savaşın oluşturacağı siyasi maliyeti tarihsel emsalin de ötesine taşıma potansiyeli taşıyor. Bu durum 2026 ara seçimlerinin klasik bir ara seçim cezası örneği olmaktan çıkarak Cumhuriyetçi Parti'nin uzun vadeli kimlik tartışmasının da kritik bir referandum noktasına dönüşebileceğini gösteriyor.

DEMOKRATLARIN SEÇİM STRATEJİSİ VE TRUMP'IN SAVUNMASI

Demokrat Parti, ABD/İsrail-İran savaşı üzerinden doğrudan dış politika eleştirisi yapmak yerine ekonomik söylem üzerinden bir kampanya hattı kurmaya çalışıyor. Temsilciler Meclisi Demokrat Lideri Hakeem Jeffries'in "Cumhuriyetçiler ekonomik krizi çözmek için hiçbir şey yapmadı ama Ortadoğu'ya bomba yağdırmak için milyarlar harcamaya hazır" sözleri bu yaklaşımın özünü yansıtıyor. Demokratlar ayrıca savaşın uzaması, rejim değişikliği riski, Kongrenin devre dışı bırakılması ve Amerikan askerlerinin olası kaybı gibi konularda da eleştirilerini sürdürüyor. Ancak partinin en güçlü siyasi hattı ise yükselen yaşam maliyetleri ve enerji fiyatları üzerinden inşa edilen ekonomik söylem olarak öne çıkıyor.²⁵

Trump cephesinde ise savunma stratejisi iki ayak üzerinde yükseliyor. Birincisi askeri operasyonun stratejik bir başarı olarak sunulmasıdır. Pentagon, İran'ın donanması ve hava savunma sistemlerine ağır zarar verildiğini açıklarken Trump da sosyal medya paylaşımlarında savaşta "büyük farkla kazandığını" iddia etmeyi sürdürüyor. Ancak Hürmüz Boğazı üzerindeki İran etkisinin devam etmesi, balistik füze kapasitesinin tamamen yok edilememesi ve nükleer programın henüz

24 Christopher A. Preble, "The 2006 Elections and the War in Iraq", Cato Institute, 6 Kasım 2006, erişim 21 Mayıs 2026, <https://www.cato.org/blog/2006-elections-war-iraq>.

25 "2026 Elections: Iran War Oil Price Rise Makes Affordability Bigger Issue", CNBC, 7 Mart 2026.

herhangi bir anlaşmayla durdurulamaması bu söylemi zayıflatan unsurlar olarak öne çıkıyor. İkincisi Trump yönetimi ekonomik maliyetleri “kısa süreli bir acı” olarak çerçevelemeye çalışıyor. Nitekim Trump, Fox News’e verdiği röportajda enerji fiyatlarının geçici olarak yükseldiğini ancak ilerleyen süreçte yeniden düşeceğini savunmuştur.

Trump aynı zamanda kendi tabanını konsolide etmek için sert bir savunma hattı kurmaya da çalışıyor. Tucker Carlson, Megyn Kelly, Candace Owens ve *The Wall Street Journal* editör kurulu gibi sağ medyadan gelen eleştirileri açık biçimde hedef alarak savaşı destekleyen muhafazakar kanada güç kazandırmayı amaçlıyor. Ancak bu strateji aynı zamanda Cumhuriyetçi Parti’nin geleneksel olarak geniş ve heterojen olan koalisyonunun parçalanma riskini de artırıyor. Trump’ın çekirdek tabanını sağlamlaştırmak için izlediği bu yol partinin orta yol seçmenini ve geleneksel Cumhuriyetçi kanadı kaybetme ihtimalini de beraberinde getiriyor.

SONUÇ

ABD/İsrail-İran savaşı, 2026 ara seçimlerinin doğrudan bir gündem maddesi olmasa bile yol açtığı ekonomik ve siyasi etkiler üzerinden seçim sonuçlarını belirleyebilecek en kritik değişken haline gelmiş durumdadır. Dış politika konularının Amerikan seçimlerinde geleneksel olarak sınırlı bir ağırlık taşıması savaşın doğrudan bir oy verme motivasyonu oluşturma ihtimalini düşük tutuyor. Ancak Hürmüz Boğazı’ndaki kriz üzerinden yükselen enerji fiyatları, hane halkı bütçesini sıkıştıran enflasyon ve seçmen güvenindeki erozyon savaşın etkisini ekonomi kanalı üzerinden seçimlere taşıyor. Bu nedenle 2026 ara seçimlerinin seyrini belirleyici asıl dinamik savaşın kendisinden ziyade ekonomik sonuçlarının seçmen davranışı üzerinde oluşturduğu dolaylı baskı olarak öne çıkıyor.

Cumhuriyetçi Parti içindeki bölünme ise tablonun bir başka kritik boyutunu oluşturuyor. MAGA hareketinin kurucu söylemlerinden biri olan dış savaşlara mesafe ile Trump’ın güncel İran politikası arasındaki tutarsızlık, Tucker Carlson’dan Marjorie Taylor Greene’e ve Joe Kent’in istifasına uzanan geniş bir eleştiri yelpazesi oluşturmuştur. Cumhuriyetçi seçmen tabanının yalnızca yüzde 55’inin savaşı desteklemesi, partinin geleneksel dış müdahale koalisyonunun çatladığını gösteriyor. Bu kırılma, ara seçimlerde Cumhuriyetçi seçmen motivasyonunu doğrudan etkileyebilecek bir risk olarak öne çıkıyor.

Tüm bu dinamikler birlikte değerlendirildiğinde 2026 ara seçimlerinin klasik iç politika unsurlarının yanı sıra dış politika kaynaklı ekonomik ve siyasi etkilerle şekillenen çok katmanlı bir denkleme dönüştüğü görünüyor. Temsilciler Meclisindeki küçük çoğunluk dikkate alındığında savaşın süresi ve ekonomik sonuçları Cumhuriyetçiler açısından belirleyici bir risk faktörüne dönüşebilir. Savaşın uzaması halinde seçmen davranışındaki olası değişimler, sınırlı sayıdaki kritik

bölgede dengeleri Demokratlar lehine çevirebilir ve Trump yönetiminin ikinci döneminde çok daha sınırlayıcı bir Kongre yapısının ortaya çıkmasına zemin hazırlayabilir. Bu nedenle ABD/İsrail-İran savaşı, ABD'nin önümüzdeki iki yılına dair siyasi denklemleri belirleyecek olan 2026 ara seçimlerinde en güçlü değişkenlerden biri olarak masada duruyor.

BEDİRHAN KIR

SETA Washington'da araştırma asistanı olarak görev yapmaktadır. Lisans eğitimini Boğaziçi Üniversitesi Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler ile Tarih bölümlerinde, yüksek lisansını Boğaziçi Üniversitesi Atatürk Enstitüsü'nde tamamlamıştır. Şu anda American University'de Uluslararası İlişkiler (SIS) alanında doktora eğitimine devam etmektedir.

ABD/İsrail-İran Savaşının 2026 Kongre Seçimlerine Etkisi

Bedirhan Kır

ABD'de 2026 Kongre ara seçimleri, Trump'ın ikinci döneminin geri kalanını şekillendirecek kritik bir güç mücadelesine sahne olacaktır. Cumhuriyetçiler mevcut çoğunluklarını korumaya çalışırken Demokratlar Kongreyi yeniden ele geçirmeyi hedefliyor. Seçim sürecinde eyaletlerin yerel dinamiklerine ek olarak ekonomi, güvenlik, sağlık ve vergi politikaları seçmen tercihlerini biçimlendiren başlıca unsurlar olarak öne çıkıyor. Dış politika konuları ise tarihsel olarak seçmen tercihlerinde belirleyici bir rol oynamıyor. Ancak ABD'nin İsrail ile ortak hareket ederek İran'a savaş açması, bu genel eğilimin dışına çıkarak Trump'ın son iki yılını doğrudan etkileyebilecek Kongre seçimleri üzerinde önemli sonuçlar doğurabilir.

ABD/İsrail-İran savaşının Kongre seçimlerine etkisi ağırlıklı olarak ekonomi üzerinden şekilleniyor. Enerji fiyatlarındaki artış ve bir türlü hedeflenen seviyelere indirilemeyen enflasyon Cumhuriyetçilerin en zayıf noktasına dönüştü. Buna ek olarak muhafazakar Cumhuriyetçiler arasında görüş ayrılıkları ortaya çıkarken İran'a karşı savaşa girilmesi "Önce Amerika" (America First) söylemiyle bağdaşmayan bir dış politika hamlesi olarak değerlendirildi. Trump'ın kendi seçmen kitlesinde dahi ciddi bir muhalefet bloku oluştu.

Tüm bu dinamikler değerlendirildiğinde ABD/İsrail-İran savaşı, 2026 Kongre seçimlerinde yalnızca bir dış politika meselesi olarak değil Cumhuriyetçilerin oy tabanını ve kampanya söylemini doğrudan etkileyen bir iç siyaset sorunu olarak da öne çıkıyor. Savaşın seyri ve ekonomik yansımaları, Trump'ın ikinci döneminin geri kalanını hangi Kongre dengesiyle yöneteceğini belirleyecek en kritik değişkenlerden biri olmaya devam ediyor.

ANKARA • İSTANBUL • WASHINGTON D.C. • BERLİN • BRÜKSEL

www.setav.org